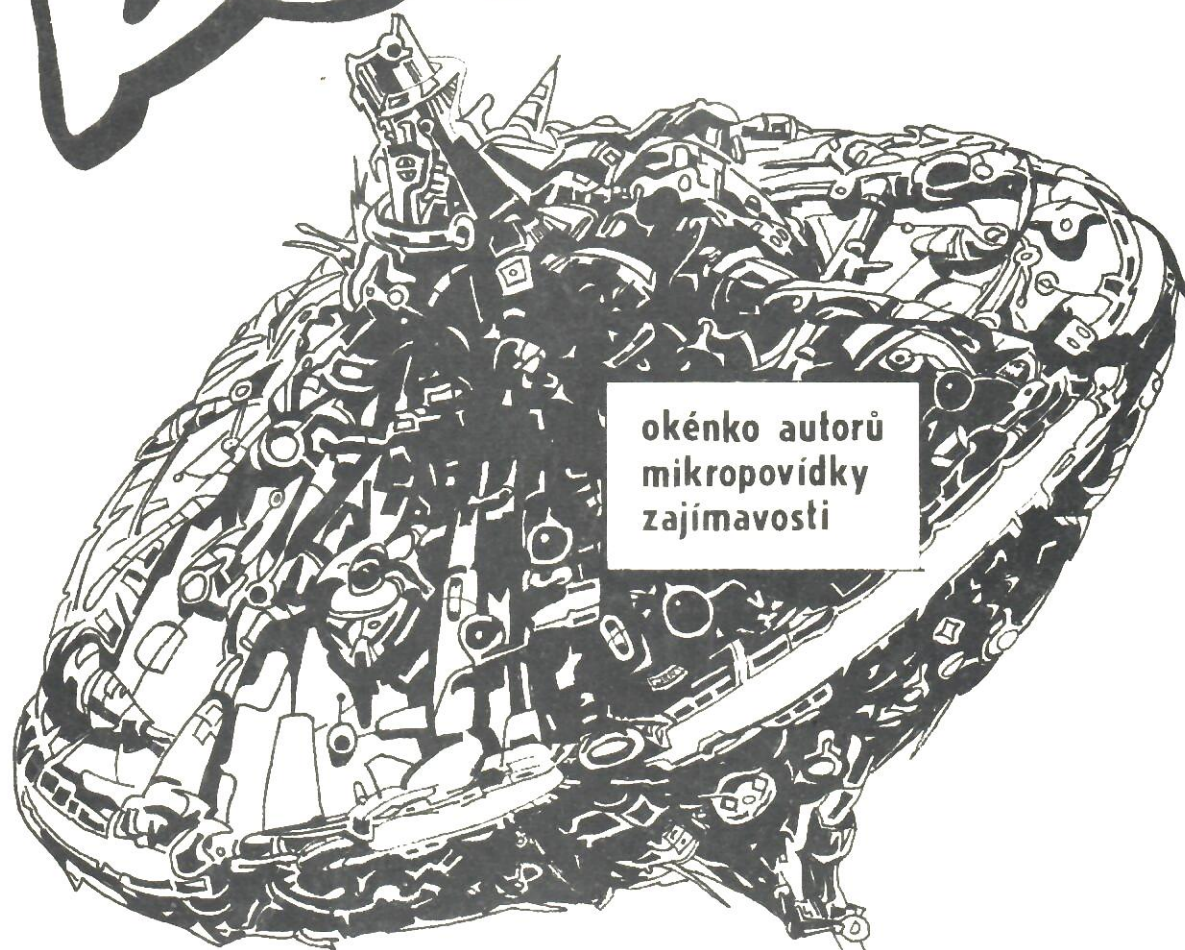

SDRUŽENÝ KLUB PRACUJÍCÍCH V ČESKÉ LÍPĚ

INFORMÁTOR LITERÁRNÍHO KROUŽKU

Bovsati

okénko autorů
mikropovídky
zajímavosti

ŘÍJEN 1985

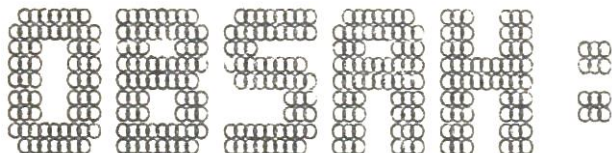
NEPRODEJNE !

o-
 1985 - ROK 95. VÝROČÍ NAROZENÍ KARLA ČAPKA
 o-

; řada povídek, recenzí, překlادů a zajímavostí

NEPRODEJNÉ ! URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU LITERÁRNÍHO
 KROUŽKU PŘI SDRUŽENÉM KLUBU PRACUJÍCÍCH V ČESKÉ LÍPĚ.
 JEDNATEL : Jiří Matys, Újezd 2222, 470 01, Česká Lípa
 POČET VÝTISKŮ : 90 POČET STRAN : 14
 VYDAVATEL : SKP v České Lípě, ZUČ
 POVOLIL : Odbor kultury SČ KNV v Ústí nad Labem
 ČÍSLO POVOLENÍ : 350023585

strana:

1. Úvod	2
2. Proč Eonsai ?	2
3. Proč právě vědeckofantastické téma ?	3
4. Vzor, jak má povídka vypadat / Erik Simon: P/	4
5. Okénko autorů / Co může platit i pro vás /	5
6. Povídka / Iva Vltavská: Moje maminka /	6
7. Povídka / František Šafránek: Vynález /	8
8. Povídka / Pavel Žampach: Saze /	9
9. Zajímavosti/ všeho chuť /	12

U V O T

Kolem nás se najdou lidé, kterým je próza i poezie blízka natolik, že se sami pokoušejí psát. Zejména u mladých lidí jde o společensky žádoucí zálibu, s ohledem na vhodné využívání volného času. Ti starší mají navíc o čem psát, pokud rádi vzpomínají a chtějí-li se podělit o své zkušenosti s druhými, třeba právě s těmi mladými.

Českolipský Bonsai si klade za cíl podchytit literární záliby; je skutečností, že psavci píšou, ale nedaří-li se jim publikovat, většinou své pokusy vzdávají. Sítu je potřebné, aby propadli grafomani, ale škoda i jednoho ztraceného talentu. Každý zájemce o psaní by měl mít možnost

diskuse a hledání chyb pomocí pohledu kritických čtenářů. Chceme-li chyby odstranit, musíme o nich nejprve vědět.

Informátor Bonsai umožní úzkému okruhu zájemců seznámit se s povídkami začínajících autorů. Ohlasy poslouží vyhledávání nedostatků; o těch základních napíše i profesionální redaktoři.

Autoři si musí zachovat objektivní pohled, kritičnost, vyžaduje se u nich všeobecný přehled - pokud chybí, projeví se to v práci. Proto volíme i uvádění zajímavostí z vědeckopopulárních publikací. Rozšiřovat si slovník a znalosti, to náleží k milovníkům pera a papíru neodmyslitelně.

R O Z H L A D

Bonsai je záliba milovníků přírody, velice stará a pocházející z ostrovů vycházejícího slunce, co tedy má společného s literaturou? Rozhodli jsme se tak náš občasník nazvat nejenom pro společenství drobných literárních útvarů - mikropovídek, minirecenzí, stručných zajímavostí, ale i proto, že k dobrému výsledku je třeba mravenčí, trpělivé a dlouhodobé práce. Co prvního literárního pokusu k první dobře napsané povídce vede cesta dlouhá a nelehká, k tomu většinou územím, kde jsou pro autora dosud lvi. Literární kroužek a jeho Bonsai chtějí zmíněnou cestu mapovat.

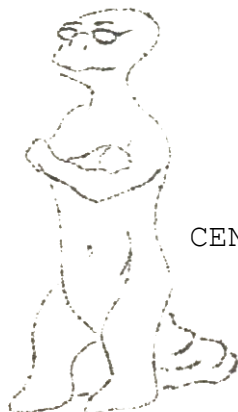

V letošním roce jsme si 9. ledna připomněli 95. výročí narození Karla Čapka / 1890 - 1938 /, českého prozaika, esejisty, novináře a překladatele. Miloval fantazii, hledal ji v životě a po metafyzických prozách Trapné povídky /

vyslovil ve fantasticko-utopických románech / Továrna na absolutno, Krakatit / a dramatech / RUR, Věc Makropulos / kritiku společenských poměrů. Je pro něj příznačný humanismus, prokazoval duchaplné pozorovatelské umění. Význam jeho odkazů je pro naši literaturu trvalý. Je bezesporu zakladatelem českého moderního vědeckofantastického žánru, který zejména v posledních letech získává příznivce z řad čtenářů.

Vedle toho, že po knižních sci-fi titulech je stále větší poptávka, zakládají přátelé fantastiky kluby, v našem kraji dosud v Teplicích a v Liberci. V současnosti je v ČSSR téměř čtyřicet klubů, které jsou koordinovány komisí, napojenou na profesionální redaktorské pracovníky a spisovatele. Tématu jsou vyhrazeny i vysílací hodiny v čs. rozhlase. Kluby spojuje nejen zájem o sci-fi literaturu, ale i o otázky kosmu, programování, kybernetiky, apod. Jde většinou o lidi mladé, zajímající se o budoucnost svou a svých dětí diskutují o ní a pokoušejí se i psát.

K odkazu Karla Čapka se hlásí Pardubice, SF klub CZV SSM VŠCHT bývá organizátorem literární soutěže o nejlepší povídku, která získává Cenu Karla Čapka - Mloka. V letošním roce se "přátelé budoucnosti setkali v Pardubicích již počtvrté.

CENA KARLA ČAPKA

V Z R, J K A

P V N R

V P A L T

Povídka, ať už jakéhokoliv tématu, musí být napsána dobře, má-li být dobrá. V zásadě je nutné, aby autor vystihl význam výrazů jako popisnost, pleonasmy, vyšinutí z vazby, nesprávná čeština, nesprávná větná skladba, a dovedl se jim vyhýbat. Povídka musí zaujmout první větou, má mít spád a rozuzlení až nakonec, pokud možno překvapující; čtenář se rád nechá vodit za nos, je-li to vkusné. Z jednání postav má vyplynout společenský duch, zvyklosti, kultura.

Podstatná je pointa, nápad. Ten se poradit nedá, ale platí zásada: čím všednější téma, tím lepší zpracování. Což není ale návod na pohřbení dobrého nápadu špatným zpracováním!

Ale lépe dobrý vzor přímo uvést; sáhněme do tvorby kupříkladu jednoho ze zahraničních hostů letošního pardubického setkání.

L N K Z J A

SB / sborník autorů NDR "Světelné setkání", vydal Albatros v edici Karavana roku 1982 /

" Jak je známo, existují procesy, které jsou sice čistě teoreticky možné, avšak jejichž termodynamická pravděpodobnost je tak nepředstavitelně nepatrná, že k nim prakticky nikdy nedochází," prohlásil profesor Nadel a vrhl letmý pohled do řad studentů v malé posluchárně.

Většina z nich si až dosud zapisovala profesorovu přednášku, ale teď postupně odkládali plnicí pera, propisovačky i tužky a sedali si pohodlně, pokud ovšem v lavicích malé posluchárny, které jsou zřejmě úmyslně tak úzké, aby při přednáškách nikdo neusínal, je vůbec možné nějak pohodlně sedět. Studenti tedy zaujímali co nejvýhodnější polohu, jakou jim sedadla dovozovala, protože to, co teď mělo přijít, už znali: příklad s cihlou, která se vznese, nebo nějaká varianta tohoto profesorova oblíbeného příkladu.

"Dejme tomu, že na stole leží předmět, jehož hmota obnáší jeden miligram," pokračoval profesor Nadel. "Jen čistě teoreticky je možné předpokládat, že se všechny molekuly tohoto předmětu náhodou budou pohybovat tak, že se předmět vznesou, dejme tomu, jeden centimetr vysoko. Mechanická energie, která by k tomu byla potřebná, by se odňala zásobě tepla tohoto předmětu, ten by se tedy spontánně ochladil, takže by takový proces neodporoval zákonu o zachování energie."

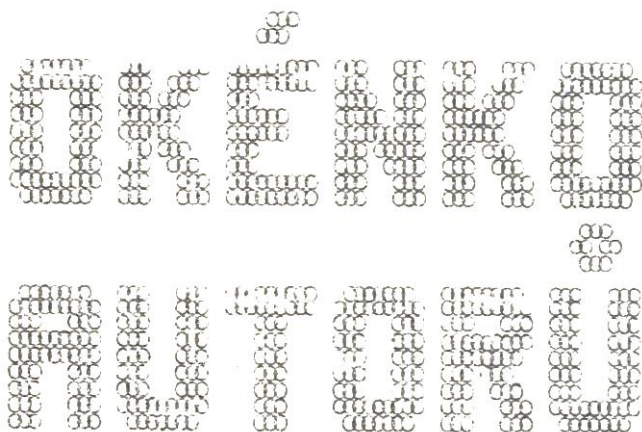
V tomto okamžiku přerušil přednášku profesora Nadela tlučený výkřik jeho asistenta, který seděl na židli v předním levém rohu malé posluchárny. Profesor mu však nevěnoval pozornost a pokračoval: "Jak velká je nyní pravděpodobnost P₂, že se závaží vznesou do výše, ve srovnání s pravděpodobností P₁, že prostě zůstane ležet, jak jsme tomu zvyklí?" Začal psát na tabuli rovnice a hned je vysvětloval. Přitom vraštil čelo a jaksi nazlobeně krčil rameny; zdálo se, že mu kazí náladu nevalné znalosti studentů, které ho nutí vykládat jim takové banality, nebo měl k nespokojenosti jiný důvod.

Asi za deset minut se zaskvěl na tabuli konečný výsledek:

$$\frac{P_2}{P_1} = 10^{10\ 700\ 000\ 000\ 000}$$

Tak vidíte, jak nepředstavitelně větší je pravděpodobnost, že předmět zůstane ležet. Od vzniku naší Galaxie uplynula nepředstavitelně dlouhá doba, a přece je mizivě krátká proti době, po kterou bychom museli čekat, než by se předmět vznesl do vzduchu třeba jen o jediný centimetr a setrval by v té výši řekněme jen jednu jedinou sekundu. Můžeme tedy s klidným svědomím tvrdit, že takové procesy jsou nemožné."

Studenti se unuděně dívali do prázdna; tenhle příklad už znali. Profesor popsal svými rovnicemi celou tabuli a čekal teď na to, až mu ji asistent utře. Ten se však choulil na židli, jako v transu zíral na profesora a nebyl schopen ani se pohnout. Viděl totiž něco, co studenti nemohli za dlouhou katedrou zahlédnout: Profesor se už téměř deset minut vznášel asi dvacet centimetrů nad podlahou a rytmicky poklepal nohama pokrytými hustou jinovatkou.

CO MŮŽE PLATIT I PRO VÁS
ANEB

CO ODEPSALI REDAKTOŘI

Jde o výroky z praxe. Pokud se rady opakují, je to jen dobře, protože i chyby se opakují.

I ve fantazii trochu sebekontroly neškodí. Nutná je odpovědnost ke čtenáři. Ani u ryze situačních příběhů není možno si dovolovat vše; neobjevovat Ameriku, co nejvíce si přečíst a nechat uzrát v hlavě, nenapodobovat. Hrdinové nemohou s překvapením zjistit něco, co je už v průběhu četby i průměrnému čtenáři již dávno jasné. Vracet se k věcem, kriticky zvažovat, předělávat !

U šířeji koncipované práce se musí nedostatky zákonitě

projevit více a s větším zpětným dopadem než u povídek.

Většinu rukopisů autoři jednou i vícekrát předělávají, ale dost často se stane, že autor rukopis na pár měsíců a spíše let odloží, aby pak, poučen dalšími úspěchy a neúspěchy, rozhodl, co s ním.

Pište s přípravou na věc, někdo si dělá poznámky a nechává nápad uzrát, typ psaní "netechnicky" / Bradbury / je geniální výjimka.

Největší umění scifistovo je v tom, jak zapojit nutné popisy prostředí do děje, aby nerušily.

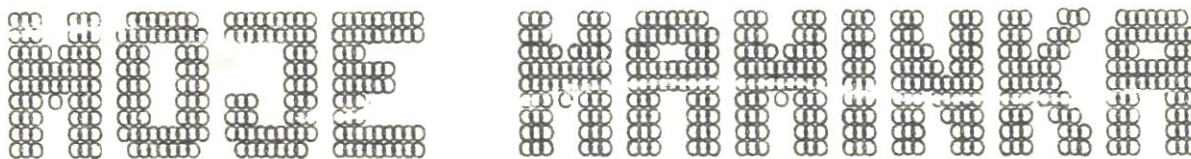
Nechte to nějaký ten rok uležet a pak uvidíte. Odvyprávět znovu v kratším rozsahu.

Poslání je k uzoufání otřepané. Věřím, že 30 % u nás napsaných SF povídek je neseno duchem "dosud jsme jako lidstvo nedorostli". Promyslet, dramaticky rozvést.

Práci by prospělo více sebekázně, nebýt opojen scifistickou výbavou, nehýřit motivy, nevznášet se v oblacích a dbát víc na čtenáře, jehož to létání unavuje. Nebýt záhadný a chovat se ke čtenáři laskavěji !

Vyjádrnit motiv zřetelněji, nesmí unikat poslání povídky. Nezapomeňte, že čtenář čte Vaši práci dobrovolně a že ji číst nemusí.

V SF literatuře je nejzajímavější člověk a jeho lidská reakce na situaci; scifistická motivistika je celkem podružná záležitost. Pište proto co nejobyčejněji a uplatňujte co nejvíce autentických, odpozorovaných detailů lidského chování.

IVA VLTAVSKÁ /povídka/
/ SLOHOVÉ CVIČENÍ MALÉ HVĚZDIČKY TŘÍDY III., OGa, ŠKOLNÍ ROK
29087 /

Moji maminku znám už strašlivě dlouho, už od malička, a mám ji ze všech nejraději. Nedala bych ji snad za nic na světě. Ani za tu minirobotovou panenku, kterou má moje kamarádka Dol ze školy.

Moje maminka je strašlivě moc krásná. Svítí jasně zeleně a její záře je moc a moc veliká. Až budu velká, tak prý budu mít taky tak krásnou barvu, prý se dědí. Jen vyhasínající chladnoucí babička říká, že už to nebude tak zářivě zelená barva, protože tatínek byl temně oranžový. A to prý už není ono. Zato dědeček, ten ...

Jaký byl tatínek, to ani nevím. Nikdy jsem ho neviděla.

Maminka říká, že když jsem byla ještě moc malinká, tak nám ho sebral gravitační vítr a odnesl no strašlivě daleko. Jednou jsem však slyšela babičku, jak říká mamince, že viděla Boqa - tak se jmenoval tatínek - s tou jeho novou. Frčelii prý někam zánovním Raketmajzlem, někam k souhvězdí Magakyt. Hned na to se babička optala, jestli se alespoň občas Boq zajímá o chudinku Omulinku, to jako o mě. Ale maminka jí řekla, že on zájem nejeví a že ani ona o žádné milosti nestojí, že jsou s Omulinkou samy a že jim je spolu dobře. Došlo mi tenkrát, že mluví tak, jako by tatínek přece někde existoval. Bála jsem se však na to optat. Kamarádka Dol mi zase řekla, že u nich doma slyšela, že můj tatínek se prý připoutal k jiný, a že chudák moje maminka zůstala na mě úplně sama. Nevím, nerozumím tomu, ale maminka není žádný chudák a sama už teprve ne. Má přece mě. Jak ona sama říká: nejdůležitější je, že jsme obě v pořádku a spolu. Tak to asi tak bude. Maminka totiž nikdy nelže. Já jí věřím.

Maminka je moc starostlivá a má mě moc ráda. Nikdy mě nezklamala. Proto ji nezradím nikdy ani já. A až bude stará, tak jí všechno vrátím. Až třeba dostane kodolizu, jako já nedávno, tak ji budu také léčit. Taky ji budu kropit, večer na ni svítit a odhánět jí tmu, až bude zase zdravá.

Moje maminka umí nejkrásnější pohádky. Třeba tu o neposlušné hvězdičce Neidě nebo o ošklivé devítihlavé tmě. Nejraději ale mám tu o hvězdičce, která si neuměla lehnout.

S maminkou si často hrajeme. Páni, jak ona si umí pěkně hrát často se honíme po nebi, schováváme se v malé tmě - jen v malé, do velké ještě nesmím, to až vyrostu - a taky si rády hrajeme s neživými hvězdičkami. Ty jsou pěkně barevné. Nejhezčí jsou modré. Když se ale někdy náhodou stane a je nám smutno,

poutáme k sobě okolo plující hvězdy a zveme je na návštěvu do našeho prostoru.

Moje maminka hvězdička je moc fajn, vše je na ní prima. Nedala bych ji za nic na světě.

Hvězdička Omulinka, třída III.

FRANTIŠEK ŠAFRÁNEK
/povídka/

Za panování krále Robota XIV., proslulého pýchou a krutostí, sobectvím a bezohledností, stalo se, že jeden z mudrců objevil tajemství myšlenek. Dlouho o svém objevu mlčel, až jednou, ve slabé chvíli, se svěřil svému nejlepšímu příteli, zapřísahaje jej však, aby ani slovíčka nikde nepověděl. Hned druhého dne na to si jej však nechal zavolat král.

" Zdravím tě, můj věrný služebníku, " začal úlisně. " Doslechl jsem se, že jsi vytvořil zázrak nad zázraky, div nad divy, přístroj, který dokáže číst myšlenky. "

Marně se mudrc dušoval, že přístroj ještě není hotov, marně se zapřísahal a ronil zlaté robotí slzy, král zůstal neoblomný. " Nedoneseš-li mi zítra přístroj, nechám ti odetnout hlavu. "

Smutně, přesmutně se starý mudrc vracel domů. Každý krok jej bolel v srdci, ale druhého dne, časně zrána, jakoby zázrakem, měl král podivuhodný přístroj u trůnu. Mudrc vysvětlil, ke králově nesmírné spokojenosti, jak se s ním zachází, a pak byl starý robot hned popraven, aby tajemství nikde jinde nevyzradil. Potom se král hluboce zamyslel: Bylo by zajímavé vědět, co si o mě myslí mí poddaní. Jsou-li opravdu tak věrní a poslušní, jak tvrdí.

Nadšen touto myšlenkou ihned si nechal zavolat 1. rádce.

"Co si o mě myslíš?" zeptal se s nevinným úsměvem.

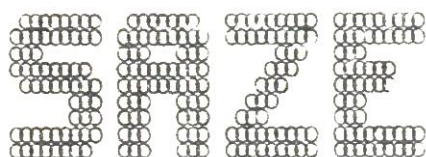
"Ó, pane, " pravil onen služebník, " jsi nejmoudřejší a nejspravedlivější panovník, jaký kdy na této zemi žil. "

Přístroj však četl jeho myšlenky: Jsi největší tyran a surovec, bezohledný násilník a prostopášník. Už aby tě čert vzal, náfuko !

I rozlítit se král převelice a ihned pokynul katům, aby konali svou povinnost. Potom zavolal 2., 3. a 4. rádce, ale podivuhodný přístroj všechny usvědčil ze lži. Král se tak rozlítit, že svolal všechen kovový lid a jednomu po druhém kladl otázku: " Co si o mě myslíš ? "

Plynuly dny a týdny, až jednoho dne, kdy vlastnoručně popravil posledního kata, panovník zjistil, že sedí na trůnu pustého království, obklopen navždy nehybnými těly svých poddaných. Tehdy bezděky namířil přístroj sám na sebe a zaslechl tato slova: "Jsi největší tyran a surovec, bezohledný násilník a prostopášník. Už aby tě čert vzal, náfuko ! "

Jediná slova, která přístroj uměl. Víc jich v tomto příběhu ani nepotřeboval.

PAVEL ŽAMPACH /povídka/

" Proboha, " paní Millerová vytřeštila oči, čistý prádlo: Ještě ráno bylo jako sníh. A teď takovýhle svinstvo! Nevěřicně koukala na bílicí se prádlo, poseté tu a tam malinkými vločkami sazí. Snad to půjde nějak spláchnout. Představa zmařené půldenní práce ji vylekala neméně než pomyšlení, že povlečení by nebylo úplně sněhobílé. Rozeběhla se k vedlejšímu domku.

"Paní Schwarzová, pojdte honem. Padají tu nějaký saze nebo co, já toho mám plný prádlo. " Obě ženy si prohlížely černé tečky s netajeným zděšením.

" Kde se to tu mohlo vzít ? Včera namouduši ještě nic nepadalo. To muselo začít až dneska. "

"To bude asi z té nový fabriky, co včera otevírali. Psali o tom v novinách. "

" Nojo, tam ale taky psali, že v komíně budou ty nový filtry, aby byl vzduch čistší. "

" Prosím vás, v novinách napíšou, co jim kdo zaplatí. Já jim nevěřím ani slovo. "

" Máte pravdu, paní. Hlavně, že fabrika stojí, ale že tady bejvalo čisto jako nikde jinde, to už nikoho nezajímá, paní, nikoho ...

+ + +

Večer pan Miller bezmyšlenkovitě srkal horkou polévku. četl zadní stránku novin a uvažoval nad šancemi národního mužstva.

" Představ si, táto, že mi dneska na čistý prádlo napadaly saze, pomalu abych to prala znova. "

" Nojo, " odtušil zamyšlený manžel, " tvoje problémy a houpacího koně. "

" Tobě se to řekne, ale kdo se má starat o domácnost ? Já. Tebe to ale nezajímá, vid'?" snažila se paní Millerová převést rozhovor do obecnější roviny. Neuspěla, problém dalšího střetnutí se Španělskem byl neobyčejně závažný a jeho řešení pana Millera zcela zaměstnávalo.

" Povídala Schwarzová, že je to z té nový fabriky, co nedávno otevírali, včera ještě žádný saze nepadaly. "

"Schwarzová je vůbec nějaká chytrá. A když je tak chytrá, tak ať se podívá, kde otevřeli tu fabriku a odkud fouká od včerejška vítr, " odvětil pan Miller s pocitem převahy / máme lepší útok, oni zas lepší obranu a když uvážíme, budou hrát doma... /. Pak dospěl k rozhodnutí, že rozbor zápasu je nad jeho síly. Mámo, jdu do hospody na ty svý dvě. Neboj, v deset jsem doma. "

Ukázalo se však, že zhodnocení šancí našich hochů je tím těžší, čím víc lidí se debaty účastní, neboť jak známo : víc hlav, víc rozumu. Unaveni jedním tématem, přešli na další problémy.

" Povídala stará, že jí na prádlo napadaly nějaký saze. "

" Ta moje taky. Ale řekni mi, prosímtě, kde se to tady vzalo. Z té nové fabriky to bejt nemůže a nikdy dřív to tu nebylo. "

" To máš jedno, z té nebo z té fabriky. Teď už na světě nejní snad kousek čistej. Tuhle jsem čet, že i v Antarktidě, člověče, našli nějaký znečištění, nebo co. To je hrozný, řekni, kam to všechno spěje ? Já ti povím, jsem rád, že jsem starej. Tenhle svět nic dobrýho nečeká," uzavřel filosoficky téma pan Schwarz a zhluboka se napil.

+ + +

Druhý den v poledne paní Millerová uvažovala, že chtěla zajít původně do města na nákup na neděli a taky koupit mužovi něco k večeři. Od rána byla ale celá nesvá a teď se jí vůbec nikam nechtělo. Líně ležela na pohovce, pak si řekla, že nákup počká do zítra a k večeři ohřeje párky z konzervy, stejně se už musí sníst.

Odpoledne přišel z práce pan Miller. Ani on nepřekypoval

energií. " Tak jsem ti, holka, nějaký zvadlej. Ale to v práci všichni. Parták si málem zlomil nohu. To bude asi tím mizerným počasím, tohle dělá ten nízký tlak. Ne, nic jíst nebudu, nemám chuť. A co ty ? "

" Já jsem snad ještě horší. Za celý den jsem nic neudělala, jen tak sedím a koukám. Jestli to nepřejde, tak zítra zajdu k doktorovi, tohle přece není normální.

" To teda vopravdu není. Radši si půjdeme lehnout, stejně oba napůl spíme. "

A šli. A spali a spali ...

+ + +

Příští den vstoupila do země nepřátelská vojska, aniž narazila na sebemenší odpor.

o+

Z A P I S A N O U S T Ě

/ VŠEHOCHUŤ /

VÍTE, ŽE knihtisk byl dle dochovaných památek objeven na více místech světa, a že Gutenberg zdaleka nedejme prvenství ? Malý přehled: 1409 - první vytištěná kniha v Koreji, 1450 - Gutenberg, kol. 1470 - první vytištěná kniha v Čechách, Kronika trojanská. Již v pátém století se v Číně text a obrázky vyřezávaly do dřevěných desek, roku 1040 zde Pi Šeng vynalezl vyměnitelné litery z kameniny. Dřevotisk v Evropě se šířil v 14. století karty, svaté obrázky. Uvádějící fakta z dochovaných pramenů, připustíme, že i dřív mohli různí šikulové přijít jak na to, ale nápady zapadly ve víru bouřlivých dob válek a morů.

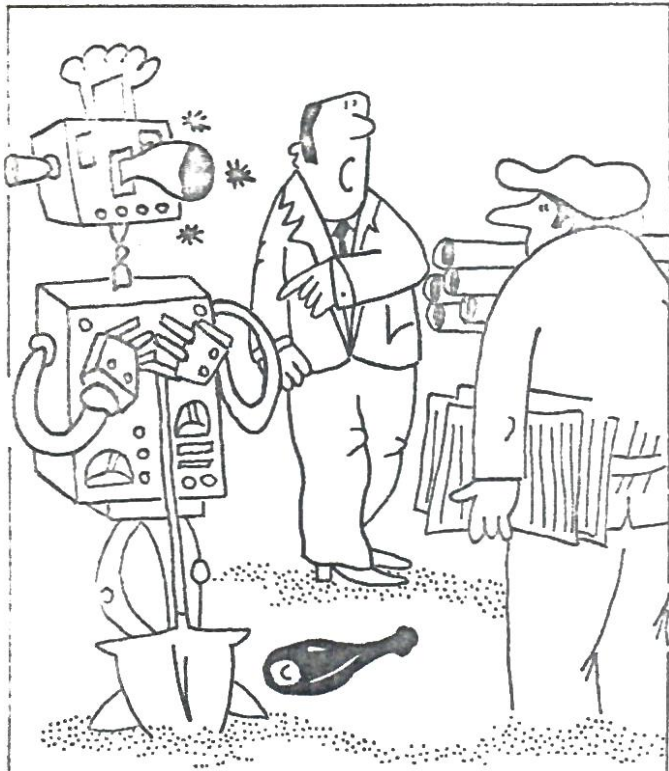
KDYŽ BYLO Karlu Čapkovi 36 let, napsal Vševěd mimo jiné: "Ve velkých výškách je velmi nízká teplota, tak bylo například zjištěno, že 9 500 m vysoko nad Vídní v červnu teploměr ukazoval - 43,7 °C, nad Berlínem ve výši 11 500 m - 57 °C. Teplota se měří v balónech, které jsou opatřeny potřebnými přístroji a jsou pouštěny bez vzduchoplavců. "V novinách z roku 1926 se lze také dočíst: " V Československu je na 13 tisíc automobilů." Příslibem zní: S Amundsenovou výpravou na severní točnu poletí také dva Češi: badatel dr. Běhounek a spisovatel Petr Kříčka. Chtějí prozkoumat ovzduší severských krajů. "

KTERÝSI indický básník řekl: " Nemůžeme zavřít dveře před nepravdou, nepustili bychom dovnitř ani pravdu. "

VÍTE, ŽE římský přínos vědě byl minimální? Přebírali techniku od Řeků a jiných národů, mnohdy ale novou a lepší organizací značně zvýšili výrobu. V 1. stol. př.n.l. používali ve stavebnictví beton, jeden z mála vlastních vynálezů. V dalších dobách upadl do zapomnění a znovu se rozšířil až po 2 000 letech. Tím vynálezcem, který zavedl betonování litím, byl T. A. Edison / 1847 1931. Tento muž toho má na " svědomí " tolik, že se naskytá podezření, zda nenahlédl do budoucnosti.

JIŘÍ KŘENEK řekl o své nové knize Tomáš a Markéta / Čs. spisovatel, O knihách a autorech, podzim 1984 /: " Pořád si myslím, že je třeba psát figury a zase figury. Vytvářet typy a ty ať si pak dělají, co se jim zachce. Jen ať, proboha, nevy-skakují ze své přirozenosti, ať jsou i v románu normální jako v životě. Jinak mi nikdo nebude věřit. V románu musí být i hloupost řečena chytře, protože být to jinak, nestálo by to za to vůbec číst, když v životě je přece pitomostí nadbytek.

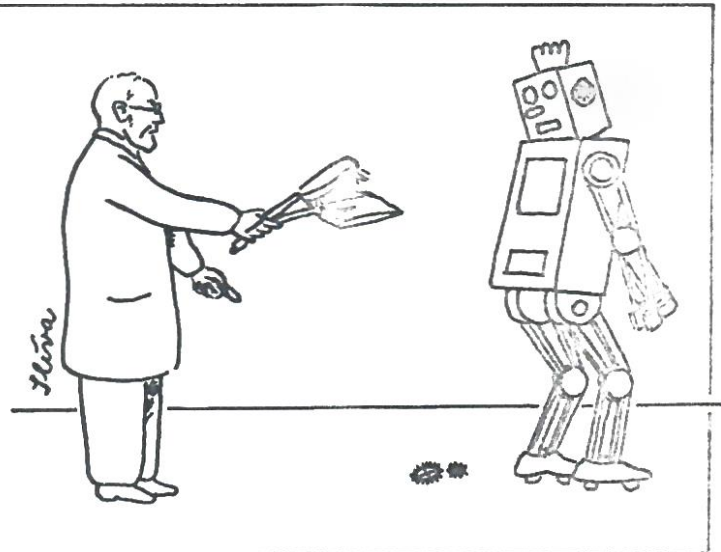
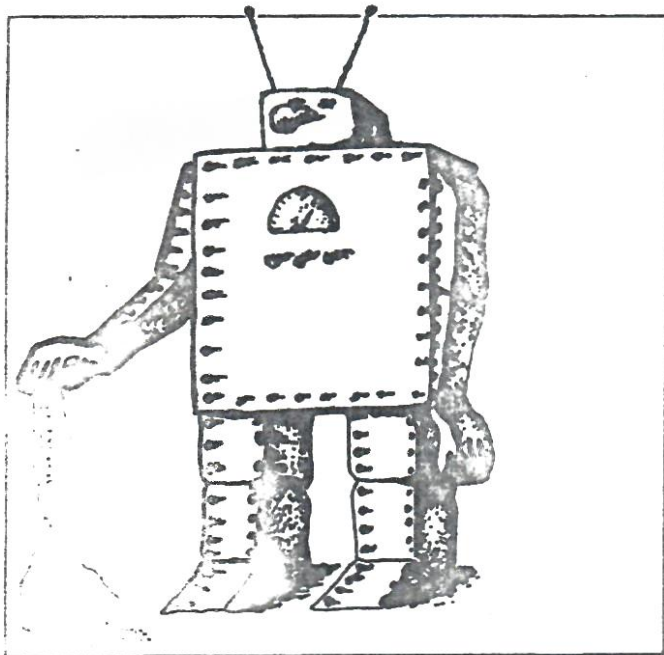
Přiveďte mi toho, kdo ho
programoval !

Vlado Javorský

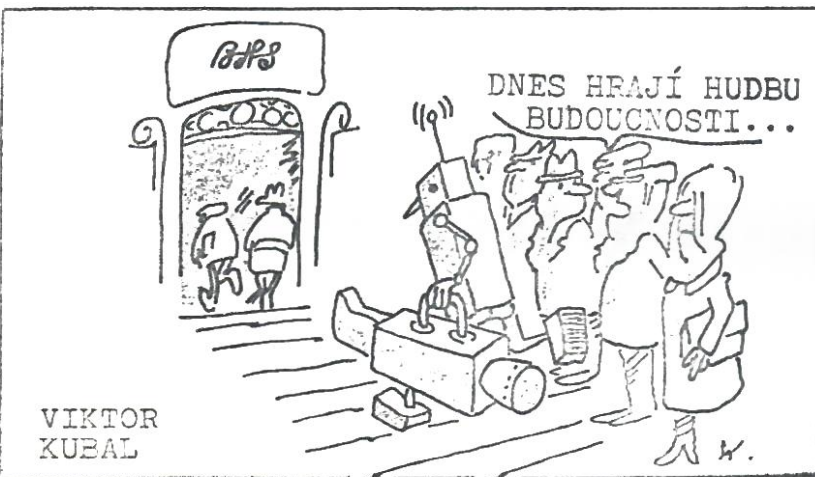

„Jméno lesní správy, v zastoupení hajného Nováčka – vypad-
něte!“

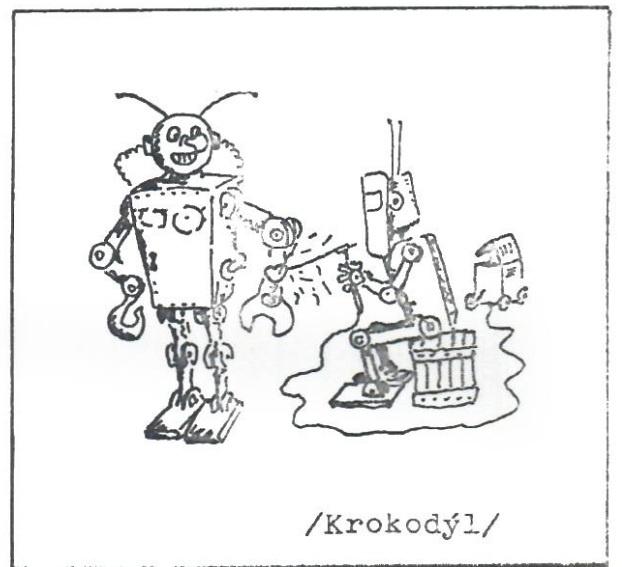
Miroslav Sláčka

JIŘÍ
SLÍVA

VIKTOR
KUBAL

/Krokodýl/